

РЕШЕНИЕ

№ 1290

гр. София, 24.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 27 състав,
в публично заседание на 28.01.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Цветанка Паунова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **2499** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 28 от Закона за хазарта /ЗХ/. Делото е образувано по жалба от [фирма], с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от управителя М. Г. С., чрез процесуалния си представител адв. А., срещу Решение № 000030-16193/20.12.2018г. на Държавна комисия по хазарта, с което е приложена принудителна административна мярка - „окончателно отнемане на лиценз“, за който е издадено Удостоверение за издаден лиценз № 000030-13341/29.10.2018г. на дружеството [фирма] ЕИК[ЕИК] за организиране на хазартни игри с игрални автомати в игрална зала с адрес: [населено място], [улица], ет. -1.

Изложени са съображения за незаконосъобразност на административния акт, като издаден при допуснати съществени процесуални нарушения и в нарушение на материалния закон. Твърди се, че административният акт е постановен при неизяснена фактическа обстановка и без да е дадена възможност на страните да се запознаят с преписката и да представят доказателства. Нарушено е и правото на защита на дружеството, предвид, че същото не е било уведомено за извършваната проверка и не е могло да участва в производството по издаване на административния акт. По същество се сочи, че неправилно са извършени изчисленията на трасето от входа на игралната зала до сградата на ПГ „В. Л.“ и МГ „А. Р.“, съобразно Наредбата за правилата, начините, техническите способности и изискванията за замерване на отстояние по чл. 44 от ЗХ /Наредбата/, вследствие на което е издаден

незаконосъобразен административен акт. Твърди се още, че неправилно е възприето, че е извършено нарушение на чл. 9, ал. 1 от Закона за хазарта /ЗХ/, а именно нарушаване на забраната да се организират игри в сгради, в които са разположени структури на държавната администрация. Сочи се, че сградата, в която е ситуирана игралната зала на дружеството, е многофункционална и в нея се помещават множество самостоятелни обекти. Самата игрална зала обаче се помещава в едноетажно ниско тяло, което по същество представлява допълващо застрояване на пететажна сграда, в която се намират структури на държавната администрация, има самостоятелна носеща конструкция и функционално независими входове.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. А., който поддържа жалбата на заявените основания и претендира разноски по делото.

Ответникът - Държавна комисия по хазарта /ДКХ/, в съпроводителното писмо, с което преписката е изпратена в съда, както и в съдебно заседание, чрез гл. юрк. Д., ангажира становище за неоснователност на жалбата. Възразява срещу претендираните разноски, като счита, че е налице прекомерност на размера на заплатеното адвокатско възнаграждение. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, прие за установено следното от фактическа страна:

С Решение № 000030-12809/19.10.2018г. ДКХ е издала на жалбоподателя лиценз за организиране на хазартни игри в игрално казино за срок от 5 (пет) години в обект: [населено място], [улица], ет. -1.

Въз основа на горното решение и на основание чл. 34, ал. 1 от ЗХ председателят на Комисията е издал Удостоверение за издаден лиценз № 000030-13341/29.10.2018г.

По повод на постъпил в Държавна комисия по хазарта /ДКХ/ сигнал с вх. № Ж-218/19.09.2018г., със Заповед № П-792/23.10.2018г. председателят на комисията е наредил да бъде извършена проверка за спазване на изискванията на чл. 44, ал. 1 от ЗХ на игрална зала с адрес: [населено място], [улица], ет. -1, стопанисвана от жалбоподателя [фирма]. С уведомително писмо изх. № П-792/01.11.2018г. (л. 89 от адм. д. № 793/19г.) представляващият дружеството е уведомен за предстоящата проверка. С възлагателно писмо изх. № П-792/29.11.2018г. е ангажирано извършване на измерване на отстояние, с изпълнител [фирма]. Видно от приложените на л. 91 и 92 от адм. д. № 793/19г. доказателства /писмо и удостоверение/ замерване е било извършено и е изготвено удостоверение, съгласно което трасето от входа на игралната зала до вход в оградата на ПГ „В. Л.“ и МГ „А. Р.“ е с дължина 275 метра. Според удостоверението, трасето е било измерено по оста на разрешените за пешеходно движение места, при съобразяване на местата за пресичане на платна за автомобилно движение.

Извършена е проверка на игрална зала, находяща се в [населено място], [улица], ет. -1, обективизирана в констативен протокол № 007061/10.12.2018г., в присъствието на управителя на [фирма]. С вх. № 3772/19.12.2018г. в ДКХ са постъпили допълнителни обяснения от жалбоподателя, ведно с представени доказателства. Според последните разстоянието между входовете на игралната зала и входовете на училищата е по-голямо от 300 метра. Изготвени са докладна записка изх. № П-792/11.12.2018г. и докладна записка изх. № П-792/06.12.2018г. от служителите, извършили проверката на основание Заповед № П-792/23.10.2018г. С предложение изх. № 000030-П-792/06.12.2018г. председателят на ДКХ е предложил на комисията да приложи принудителна административна мярка /ПАМ/ - окончателно отнемане на

лиценз, за който е издадено Удостоверение за издаден лиценз № 000030-13341/29.10.2018г. на [фирма].

С решение № 000030-16193/20.12.2018г. на ДКХ е приложена ПАМ - „окончателно отнемане на лиценз“, за който е издадено Удостоверение № 000030-13341/29.10.2018г на [фирма] ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление : [населено място], [улица], представлявано от М. Г. С. - управител, за организиране на хазартни игри с игрални автомати в игрална зала с адрес: [населено място], [улица], ет. – 1. Наложена ПАМ е мотивирана с обстоятелството, че игралната зала се намира на отстояние по-малко от 300 м. до училища ПГ „В. Л.“ и МГ „А. Р.“, което е нарушение на чл. 44, ал. 1 от ЗХ, както и че се намира в сграда, в която е разположена структура на държавна администрация, в нарушение на чл. 9, ал. 1 от ЗХ.

За изясняване на релевантните за делото обстоятелства е изслушана и приета съдебно-техническа експертиза /СТЕ/, изготвена от в.л. арх. А. Б.. Според заключението [фирма] стопанисва самостоятелен обект с идентификатор 87374.536.8.10.7, който е разположен в сутерена на сградата с идентификатор 87374.536.8.10, включваща съгласно КК високоетажна административна част и едноетажна част към сградата. Според съдебния експерт помещения с №№ 1, 3, 4, 11, 13 и 14 попадат в сутерена под шестетажната част на сградата. Помещения с №№ 5 и 6 са разположени частично под шестетажната част и под едноетажната част на сградата. Помещения с №№ 7, 8, 9, 10 и 11 са разположени изцяло под едноетажната част на сградата. Всички помещения са функционално и пространствено свързани и са част от игралната зала /съгласно представения проект/. Вещото лице дава заключение, че обект с идентификатор 87374.536.8.10.7, ползван от жалбоподателя, не представлява „второстепенна постройка“ съгласно специфичните технически изисквания на ЗУТ и подзаконовите нормативни актове. Игралната зала заема част от сутерена на високата и на нискоетажната част от сградата с идентификатор 87374.536.8.10. Областна дирекция „Земеделие“ – [населено място] се помещава на пети етаж в административната сграда с адрес: [населено място], [улица], съгласно Заповед № РД-09-330/15.03.2000г. При справка в информационната система на АГКК се установява, че имотът, в който се помещава ОДЗ Я., е нанесен в КК с идентификатор 87374.536.8.10.6, за който има издаден АДС № 3745/05.07.2018г. В съдебно заседание вещото лице уточнява, че игралната зала няма вътрешна функционална връзка през стълбище, което да води към високата сграда. Входовете са два. Единият е от запад, другият е от юг. Двата входа директно са откъм улица. Игралната зала се намира в сутерена. Функционирането самостоятелно по тази причина е възможно, поради самостоятелните входове.

По делото е изслушана и приета СТЕ, изготвена от инж. Р. К.. Според заключението на експерта разстоянието от входа на игралната зала, находящ се на [улица], до северния вход в двора на ПГ „В. Л.“ и МГ „А. Р.“, находящ се на [улица], е 318 м. Разстоянието от входа на игралната зала, находящ се на [улица], до северния вход в двора на ПГ „В. Л.“ и МГ „А. Р.“, находящ се на [улица], е 280 метра. Разстоянията от двата входа на игралната зала до другите входове в двора на училищата са по-големи от 300 метра.

По делото са събрани гласни доказателства посредством разпита на св. К. У., участвал в проверката по Заповед № П-792/23.10.2018г. Свидетелят сочи, че при проверката било установено, че игралната зала разполага с два входа, които са обозначени, съгласно Закона за хазарта и подзаконовата нормативна уредба, с други думи на всеки

един от входове имало информационна табела, на която бил изписан организаторът, наименованието на игралната зала, т.е. игрална зала за хазартни игри, данни за контакт с ДКХ, телефон, имейл адрес. Единият вход бил разположен откъм фасадата на пететажната сграда, а другият - откъм паркинга, от задната страна на сградата. Към момента на проверката входовете били отворени за посетители.

При горните фактически установявания, съдът формира следните правни изводи:

Съдът приема, че жалбата е допустима предвид, че е подадена от дружеството - адресат на акта и доколкото по делото не са ангажирани доказателства за датата на съобщаване на Решение № 000030-16193/20.12.2018г.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореното решение е постановено от компетентен колективен орган по чл. 18, ал. 1 от ЗХ при спазено изискване за кворум и мнозинство по чл. 25, ал. 2 от ЗХ, доколкото решението е взето от петимата членове на комисията, видно от положените подписи, и в съответствие с изрично предвидените правомощия на ДКХ, разписани в чл. 22, ал. 1, т. 1 от ЗХ.

В хода на административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, както такива, установени при служебната проверка по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, така и изрично заявените в жалбата. Действително няма данни по делото писмо изх. № П-792/01.11.2018г., представляващо съобщение по чл. 26, ал. 1 от АПК за образуваното производство, да е било връчено на представляващия дружеството. Същият обаче се е възползвал от възможността да представи писмени обяснения и доказателства и като цяло да участва в производството по издаване на оспорения административен акт.

В съответствие с изискването на чл. 31, ал. 1, т. 3 от ЗХ председателят на комисията е внесъл предложение № 000030-П-792/06.12.2018г. Същото е разгледано от ДКХ в пълен състав - председател и четирима членове. Оспореното решение № 000030-16193/20.12.2018г. е издадено в предвидената писмена форма и съдържа реквизитите по чл. 26 от ЗХ, респ. чл. 59, ал. 2 от АПК. Противно на възражението за липса на мотиви, оспореното решение съдържа такива – кратки, ясни и разбираеми. Изрично е посочено кои са нарушените разпоредби от Закона за хазарта, а представените от [фирма] обяснения са обсъдени и мотивирано отхвърлени.

По приложението на материалния закон, съдът съобрази следното:

Съгласно чл. 86, ал. 1, т. 2 и 9 от ЗХ комисията прилага принудителна административна мярка - окончателно отнемане на издадения лиценз за организиране на хазартни игри или за дейност по чл. 1, т. 2, когато е налице промяна в обстоятелствата, водеща до неизпълнение на условията по чл. 7, ал. 1 и по чл. 8 /т. 2/, и при неизпълнение на изискването на чл. 44, ал. 1. В този случай ДКХ действа при условията на обвързана компетентност - когато са налице изброените в хипотезата на посочената норма предпоставки, за комисията възниква задължение да издаде административен акт със строго определено съдържание.

В случая от обстоятелствената част на Решение № 000030-16193/20.12.2018г. се установява, че ПАМ - окончателно отнемане на лиценз, за който е издадено Удостоверение за издаден лиценз № 000030-13341/29.10.2018г., е наложена за две нарушения, както следва: нарушаване на забраната за организирането на хазартни игри в сгради, в които са разположени структури на държавната администрация, независимо от вида на собствеността им (чл. 9, ал. 1 от ЗХ) и нарушаване на изискването игралните зали и игралните казина да не могат да отстоят на по-малко от

300 метра от училища по смисъла на ЗПУО, както и от домове за деца, лишени от родителски грижи.

По силата на чл. 2, ал. 3 и 4 от Наредбата за правилата, начините, техническите способности и изискванията за измерване на отстояние по чл. 44 от Закона за хазарта /Наредбата/ отстоянието по ал. 1 се измерва по най-прекия пешеходен път от главния вход на игралното казино или игралната зала до най-близкия вход на сградата на съответното училище или на съответния дом за деца, лишени от родителски грижи.

Най-прекият пешеходен път се измерва по оста на разрешените за движение на пешеходци места: тротоари, банкети, пешеходни алеи и площади, при съобразяване с местата за пресичане на платната за автомобилно движение. Според ал. 5 – когато краят на най-прекия пешеходен път е до оградата на училищния двор на съответното училище, отстоянието се измерва до най-близкия вход на оградата.

От приетата по делото СТЕ, изготвена от в.л. Р. К., неоспорена от страните, която съдът кредитира изцяло, се установява, че разстоянието от входа на игралната зала, находящ се на [улица], до северния вход в двора на ПГ „В. Л.“ и МГ „А. Р.“, находящ се на [улица], е 280 метра. Същото кореспондира с изготвеното измерване от [фирма], обективизирано в Удостоверение от 04.12.2018г. /с 5 м разлика/ и изготвено по възлагане на ответника с писмо изх. № П-792/29.11.2018г.

Спорен в случая остава въпросът какъв е входа на игралната зала от [улица] съставлява ли същият „главен вход“ по см. на §1 от Наредбата по чл. 44 от ЗХ. Съгласно даденото легално определение "Главен вход" на игрално казино или игрална зала е входът на сградата, в която се организират хазартните игри, през който се осъществява достъпът на посетители. Според уточнението на вещото лице арх. Б., дадено в съдебно заседание, игралната зала има два входа, като единият е от запад, другият е от юг. Същото се установява и от приложената на л. 74 от делото обяснителна записка на част „Архитектурна“ за план-схема на разположението на игралните автомати в игрална зала с кад. ид. 87374.536.8.10.7. От показанията на св. У. се установява, че по време на проверката и двата входа са били отворени и свободни за достъп на посетители. Именно през входа от [улица], т.е. входът откъм фасадата на пететажната сграда, е била осъществена проверката по заповед № П-792/23.10.2018г. И двата входа са били обозначени съгласно изискванията на ЗХ – на всеки вход е имало информационна табела, на която са изписани организаторът, наименованието на игралната зала, данни за контакт с ДКХ, телефон, имейл адрес.

От изложеното е видно, че игралната зала разполага с два самостоятелно обособени входа. За да се определи кой от тях е „главен вход“ по смисъла на § 1 от ДР на Наредбата по чл. 44 от ЗХ, следва да се установи през кой вход се осъществява достъпът на посетители. Именно това е единственият нормативен критерий за квалифицирането на входа като „главен“. От показанията на разпитания по делото свидетел се установява, че и двата входа са били еднакво достъпни, отворени, в смисъл че не са били заключени, обозначени със съответните информационни табели. Следователно и двата входа следва да бъдат възприети за „главни“, поради което и изискването за отстояние важи по отношение на всеки един от тях. В същия смисъл е и нормата на чл. 6 от Изискванията към игралните зали, в които се организират хазартни игри с игрални автомати, издадени от ДКХ /обн. ДВ, бр. 32/8.04.2014г./, а именно че когато входовете за посетители на игралната зала представляват главни входове на игралната зала по смисъла на § 1 от ДР на Наредбата по чл. 44 от ЗХ, всеки един от тях трябва да отговаря на изискването на чл. 44, ал. 1 от ЗХ.

По административната преписка е представена Заповед № 1/2013г. от 14.12.2013г. на управителя на игралната зала, съгласно която достъпът на клиенти в игралната зала следва да се осъществява единствено през входа на [улица], а входът от [улица] изпълнява функцията само на аварийен изход. Заповедта е адресирана до всички служители на [фирма]. Съдът не кредитира този частен документ. Същият не разполага с достоверна дата, не кореспондира с установените по-горе обстоятелства, а освен това е насочен към служителите на [фирма], а не към посетителите. Предвид което съдът счита, че този документ е изготвен за нуждите на административното производство, за да обслужи защитната теза на жалбоподателя. Както се посочи, квалифицирането на един вход като „главен“ става по обективен критерий, а именно дали през този вход се осъществява достъпът на посетители. Обстоятелството, че в заповедта единият вход е определен като „аварийен“, не може да опровергае фактическите констатации на проверяващите, че и двата входа са били отворени и еднакво достъпни за посетители.

В случая е безспорно установено, че разстоянието по чл. 44, ал. 1 от ЗХ е по-малко от 300 метра (280м) от главния вход на [улица] до входа на ПГ „В. Л.“ и МГ „А. Р.“ на [улица]. Последното обстоятелство е достатъчно основание ДКХ да приложи ПАМ – окончателно отнемане на издадения лиценз за организиране на хазартни игри.

Основанията за прилагането на ПАМ по чл. 86 от ЗХ са алтернативно изброени в чл. 86, ал. 1, т. 1-11 от ЗХ, като осъществяването на което и да е от тях поражда правомощието на компетентния орган, при условията на обвързана компетентност, да приложи ПАМ, като окончателно отнеме издадения лиценз.

В тази връзка и с оглед пълнота на изложението съдът счита, че следва да изложи още: кредитира се заключението на в.л. арх. Б. в смисъл, че административната сграда и помещението, стопанисвано от [фирма], а именно обект с идентификатор 87374.536.8.10.7, са едно цяло. В този смисъл правилно е установено, че е нарушено изискването на чл. 9, ал. 1 от ЗХ, в хипотезата забрана за организирането на хазартни игри в сградите, в които са разположени структури на държавната администрация, независимо от вида на собствеността им. Нарушаването на изискването по чл. 9, ал. 1 от ЗХ само по себе си не е сред основанията, изчерпателно изброени в чл. 86, ал. 1, т. 1-11 от ЗХ, за издаване на решение от вида на оспореното. Такова основание обаче е декларирането на неверни данни или представянето на документи с невярно съдържание, въз основа на които е издаден лицензът – чл. 86, ал. 1, т. 5 от ЗХ. Видно е от представените по делото доказателства, че жалбоподателят е подал искане вх. № И-2640/11.11.2013г. за издаване на лиценз по Закона за хазарта /л. 66 от делото/. Към искането е приложена декларация за обстоятелствата по чл. 9, ал. 1 от ЗХ /л. 79 от делото/, с която жалбоподателят е декларирал, че помещението, в което ще се организират хазартни игри, с адрес: [населено място], [улица], не се намира в сграда, в която са разположени структури на държавната администрация, независимо от вида на собствеността ѝ. В декларацията изрично е посочено, че при декларирането на неверни данни, следват последиците по чл. 86, ал. 1, т. 5 от ЗХ. Впоследствие жалбоподателят е подал нотариално заверена декларация от 13.09.2018г. за обстоятелствата по чл. 36, ал. 1, т. 3 от ЗХ, във връзка с продължаване срока на лиценза, с която е декларирал, че не са настъпили обстоятелства, представляващи пречка за развиване на хазартната дейност. Декларирането на данни, които не съответстват на действителното фактическо положение, установено и от приетата СТЕ, безспорно е самостоятелно основание за налагане на ПАМ – окончателно

отнемане на лиценз, в хипотезата на чл. 86, ал. 1, т. 5 от ЗХ. Действително в оспореното решение погрешно е посочен чл. 86, ал. 1, т. 2 от ЗХ, но от фактическите мотиви на органа е пределно ясно, че се касае за хипотезата на чл. 86, ал. 1, т. 5 от ЗХ. Констатираната грешка е чисто техническа и не се е отразила на правилността на крайните изводи на ДКХ.

По изложените доводи съдът, в решаващия състав, приема, че Решение № 000030-16193/20.12.2018г. е законосъобразен административен акт и не са налице основания за отмяната му.

Предвид изхода на правния спор и на основание чл. 143, ал. 4 АПК на ответника се дължат разноски. На основание чл. 78, ал. 8 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК) във вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, съдът в съответствие с фактическата и правна сложност на делото определя размер на възнаграждението за юрисконсулт - 150 (сто и петдесет) лева. На ответника следва да бъдат присъдени и разноските за възнаграждение на вещо лице в размер на 500 лв.

Така мотивиран, Административен съд София-град, II-ро отделение, 27 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], с ЕИК[ЕИК], срещу Решение № 000030-16193/20.12.2018г. на Държавна комисия по хазарта.

ОСЪЖДА [фирма], с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], да заплати на Държавна комисия по хазарта разноски по делото в размер на 650 (шестстотин и петдесет) лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че е изготвено.

СЪДИЯ: